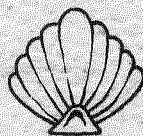
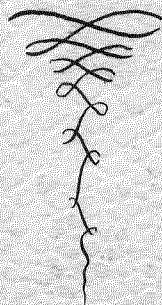

CONTOS

PEQUENOS

~Contos

pequenos~

Escritos para o neno

Bixinio Ulteia Beiras Gal.

Pr. K. E. G.

Portada e dibujos de Aial.

D. Victoriano Faedo

Vigo
1955.

Barral

~O burrino e mailo porco~

Naquela corte, un burrino entre-
tinha a súa vida tristeira, meditan-
do na carpulla que pisaba, nos paus
con que lle magoaban as costas e nos
sacos de gran e farina, que correa-
ba todos os días, do muiño á casa e da
casa ó muiño. Surido de tantos traba-
llos, o malpocado arrenegaba da súa
sorte.

Á veira do burrino, arredado por
unhas táboas, estaba o cortello, e
nel vivía e triunfaba - con perdón
das caras mais velhas - un cocho tam-
ben mantido, quido e refrolado, que
mesmo facía alongar os dentes ven-
tando as lompas de rapo, as terras

febas do entrecosto e o figado en-
cebolado.

Cando o burro urneaba c'a fame
o seu dono asañábase, collía unha
bragasta, dáballe unha boa pi-
ra, e se cadraba, poníalle no pe-
sebre un feixiño de herba mollada
tan pequerrecho que lle non chega-
ba a un dente; así é que o pobre do
burrino, morto de fame e traballo, an-
daba sempre c'o dente regañado.

Cando o porco roncaba, o seu
amo pasáballe agarimoso a mom pot-
lombo, variáballe a barriga, e en-
chiáballe a maseira de follada, na-
vos e patacas, todo mesturado con
farina milla, ben cocido e quenteiro.

O burro erguía a testa por de-
riba das táboas do cortello e via
como o porco fozaba e respraba
na maseira, quindando ó chan e
botando de perda tan saborosa co

mida. É o soberbo do cocho rasmá-balle:

-Que ves ti aquí, a metelo fmeiño?

-Non che parece mal, hom, non che parece mal.- expresábase humildoso o burro.- Quiroche decir que se non debe botar de perda tanto ben de Deus.

-Pois ala, fora d'aquí! Deixa-me comer en paz. Éi é teu feisino de herba millada, és teus saos e és teus paus. Uta, fora d'aquí!

-Ben, home, ben; pois... non botos tanto pur ela, que iso de comer e folgar, en algo che ha de vir a dar.

É unha mañá de piada do mes de Nadal, entraron catro homes no cortello, colleron ó porco polo rabo e polas orellas, e a conces e rempuís, queiras non queiras, suspírono deitado derriba d'un longo banco. O cocho espermejava e berraba como

un alarbio; e cando o matachin lle ia a afundilo coitelo proba gorsa abaixo, o burriño relembrulle ó porco:

-Non che decia en que iso de comer e folgar, en algo che habia de vir a dar?

É responderlle ó porco, que era un empagrado:

-Váncheme a afeitar.

É matárono, chamuscárono e afeitarárono, que é o que lle pasa ó que comen e non traballan.

unha longa longareta
pasou pola mina terra,
dipolle á mina vecina
que lle tomase a galina.

(A volta)

o cocho espermejava e berraba como un alarbio; e cando o matachin lle ia a afundilo coitelo proba gorsa abaixo, o burriño relembrulle ó porco: -Non che decia en que iso de comer e folgar, en algo che habia de vir a dar? É responderlle ó porco, que era un empagrado: -Váncheme a afeitar. É matárono, chamuscárono e afeitarárono, que é o que lle pasa ó que comen e non traballan.

A minca.

